

Hosana, aleluja!

Končano. — Glavo si ovenčaj,
triumpha, ulula, inferne —
premagal si — triumpha!
Očito srda besnega si znak
zarisal Mu v telo v krvavih sragah,
glavo si s trnjem Mu ovenčal,
opljuval si Mu sveto lice
in bil s pestjo si Ga v obraz;
naložil križ si Mu na rame
in vriskal v divjem si veselju,
da On na vek bo strt . . .
Premagal si — na križ si Ga pribil,
med tolovaji mesto mu odkazal,
da bi spomin Mu bil proklet,
in da še pozni bi se rogal rod
upornika sramotni smrti . . .
Triumpha, ulula, inferne,
dovršil vražji si naklep —
mrtév je On — —
A kaj te moti, da ne vriskaš več,
kaj, pekel, rãdost ti kali objestno?
Pod križem Matere zamolkli jok?
bolestni krik ljubeče Magdalene?
Mar se bojiš, ker zemlje drob se ruši,
ker grozna noč požira beli dan . . . ?
Ne, tebe pač ne moti jok in stok,
ne moti tuga te veseljstva — :
On sam zadal je tebi smrtni strah,
ki mislil si, da si Ga zdrobil v prah . . . !
Le tresi, tresi se, peklenska sila,
ti veš, da zlomil tvojo bo oblast

izrek, spominu tvojemu strašan:
da vstal bo tretji dan!

*

Gospodov dan — — —
Potrese zemlja se v tečajih
in angel stopi iz neba,
Odrpt je grob; in On je vstal . . .
Mogočen v slavi nedosežni
okove smrti je razbil!
Kje, pekel, tvoji so naklepi,
kje sila tvoja, moč temin,
kje, vrag, je srd in bes tvoj divji?
Končan je boj, in ti si strt,
in konec tvoj — obup, pogin!
On vstal je, vstal iz zemlje krila,
razdril z mogočno je rokó
naklepov tvojih črno noč
in v prah pogazil tvojo moč:
dopolnil je obljubo davno,
priboril zmago slavno.
Odkupil z lastno je krvjo
zasužnjeno človeštvo,
oprostil težkih ga je spon,
povzdignil spet do rajskih ga višin . . .
Odrešen si, Adamov sin,
prost sužnosti, prokletstva,
ki vanj te je vklenila
pekla zavistna sila.
Zato pa kvišku, zemski rod,
in v družbi angelskih duhov
zapoje iz prerojenih prs :
Hosana, aleluja!

E.

